

GLÒRIA MARCOS*

Crònica d'un intent de criminalització

El 25 d'abril de 1997, al final de la manifestació, la policia va carregar contra els més joves i van fer algunes detencions. L'endemà en el "diari que mai no va tancar Franco" es van publicar unes fotografies que pretenien suggerir agressions i destruccions del mobiliari urbà. A més a més es van inserir unes declaracions en què un portaveu del PP, Rafael Maluenda, acusava els diputats/des de EUPV de participar en una campanya d'insults contra el president de la Generalitat i proposava que aquests foren duts davant de la Comissió del Diputat de les Corts Valencianes acusats d'haver transgredit les funcions i els comportaments ètics predicables de la seua labor de representació política. Amb aquesta actuació vam assistir a l'inici de l'intent de situar les forces polítiques més compromeses amb el nacionalisme al País Valencià en les vores de la radicalitat del sistema polític.

A finals de setembre de 1997, en el debat de l'estat del País Valencià, Eduardo Zaplana proposa un gran "acord" per a resoldre el conflicte lingüístic. Al mateix temps el Sr. Zaplana, el PP i UV aproven en les Corts valencianes la censura als llibres del text, la negativa a donar subvenció a les organitzacions que porten la denominació País Valencià en els seus logotips i també a les publicacions en valencià i a les Trobades d'Escoles Valencianes... Curiosa forma de fomentar l'acord!

És a partir d'aquell moment que es va fer evident de manera nítida la voluntat de la dreta més cavernícola de criminalitzar totes les persones, forces polítiques i organitzacions que no estiguen disposades a plegar-se al parany, al fals consens ofert pel Sr. Zaplana.

9 d'octubre de 1997. Al final de la manifestació es va produir un desplegament desmesurat i incomprensible de les forces de seguretat, preparades amb tota mena de "defenses" i pertrets ofensius. Curiosament la policia, en comptes de complir amb el seu deure

democràtic de protegir la llibertat d'expressió d'una manifestació absolutament legal i pacífica, va actuar com a provocador de disturbis (la meua esquena va sofrir una prova longitudinal i dolorosa d'aquesta activitat antidemocràtica). Una vegada darrere una altra el delegat del govern i els corifeus del Sr. Zaplana van negar els fets. De nou assistim a l'intent de desqualificació dels assistents a la manifestació que vam ser presentats com a pretesos/as traïdors/as i renegats/ades.

25 d'abril de 1998. Una vegada més, al final d'una manifestació nombrosa, festiva al mateix temps que reivindicativa, la policia, en

comptes de defensar els manifestants va carregar contra el seguici, mentre els caps rapats que havien protagonitzat les provocacions es retiraven tranquil·lament (aquesta vegada la cella d'Agustí Cerdà va ser testimoni directe de l'actuació policíaca. És evident que si els cossos de seguretat no són capaços, per si mateixos o seguint ordres d'alguns, de complir amb la seua faena de defensar la llibertat d'expressió, haurem de tornar a recuperar les velles receptes dels "serveis d'ordre"). En tot cas, des de la lluita democràtica en defensa dels

nostres drets com a poble no podem renunciar a manifestar-nos lliurement, no podem permetre que el govern i els seus voltants ens impulsin cap al gueto, la marginalitat o el silenci. No podem renunciar a ampliar la base social de les mobilitzacions en defensa de la nostra llengua, la nostra cultura i l'autogovern al País Valencià.

"No podem permetre que el govern ens impulse cap al gueto. No podem renunciar a ampliar la base social de les mobilitzacions en defensa de la nostra llengua, la nostra cultura i l'autogovern al País Valencià."

*Esquerra Unida del País Valencià